

ἀπεδείχθη ὅτι ἔχει ἀρετὰς καὶ ὑποκρύπτει δυνάμεις ἀγνώστους τέως τοῖς πᾶσι. Διότι, πλὴν ταύτης, ὅτι τύναται νὰ διδάξῃ σοφοὺς τινὰς ἐμιλοῦντας ἢ γράφοντας περὶ ἀρχαιολογίας, ὅτι τὸ αἷμα λέγε τι σιγῆς κρεῖττον, ἢ σιγὴν ἔχει» εἶνε ἔπος ἀθανάτων ἐλθὼν διὰ στομάτων, —καὶ τὰς ἐξῆς δύο οὐσιωδestatας καὶ σπουδαιοτάτας ἐδειξεν· πρῶτον ὅτι, πεσὼν καὶ κείμενος ὡς κεῖται καὶ τοὺς ΒΑ ἀνέμους σέπει δι' ἐκείνους, οἷτινες πρὸς τὸ ΝΑ αὐτοῦ τίθενται, καὶ τοὺς ΝΑ διὰ τοὺς καθεσθέντας πρὸς τὸ ΒΑ : καὶ δευτέρον ὅτι παρορμᾷ εἰς ἐργασίαν τοὺς πλησιάζοντας. Ἐνεκα λοιπὸν τῶν δύο τούτων ἀρετῶν τοῦ κίονος, οἱ ἐκεῖ που περιδιαβάζοντες κλεινοὶ τῆς ἀρχαιότητος θαυμάσται, εὐρίσκοντες τὸ μέρος ἀναλόγως τῶν πνεόντων ἀνέμων ὑπὴνμενον, καὶ ἐνθυμούμενοι τὰ ἀρχαῖον «ἔργον δ' οὐδὲν ὄνειδος, ἀερίγη δ' ὄνειδος» ἐνστικτικῶς φέρονται πρὸς ἐργασίαν. Ἐπειδὴ δὲ εὐρίσκονται πρὸ λευκῶν ἀρχαίων μαρμάρων, ἡ πρώτη ὠθησις, ἥτις αὐτοῖς ἐπιγίγνεται, εἶνε νὰ χρωματίσωσιν αὐτά. Καὶ χωρὶς νὰ βραδύνωσιν ἐπιχειροῦσιν ἀμέσως ἵνα δι' οὐσιῶν, —αἷτινες ὁμολογουμένως δὲν ἀντιπροσωποῦσι τὸ ἄκρον ἄκρον τοῦ σεβασμοῦ, —ποικιλῶσι τὰς αὐλακώσεις καὶ τοὺς σπονδύλους τοῦ κίονος, ἐμπράκτως καὶ διὰ πειστικῶν τάτων πειραμάτων ἀποδεικνύοντες οὕτω πόσον τὰ χρώματα συνέτεινον εἰς τὴν καλὴν ἀποψιν τῶν λευκῶν τῆς ἀρχαιότητος μαρμάρων, καὶ λύοντες καθαρῶτα τὸ ζήτημα, ὅτι πάντα τὰ λευκὰ τῆς ἀρχαιότητος μνημεῖα ἦσαν κεχρωματισμένα.

Μετὰ τὴν διὰ μακροτέρων ἀνάπτυξιν τῆς καθαριότητος περὶ τὸν χώρον τοῦτον, ὅστις ἐντὸς σχεδὸν τῆς πόλεως κεῖται καὶ ὅπου συνηθέστατος περίπατος γίνεται, ἡ ἐπιτροπὴ δὲν θὰ ἐπιμενῇ εἰς ζωγράφειαν ἄλλων μικροτέρων ἐστιῶν ἀκαθαρσίας ὅποια ἀπαντῶσι πολλαχοῦ—οὐδὲ θὰ ἀπασχολήσῃ ὑμᾶς διηγούμενη ἐκ νέου τὰς νέας λίμνας ἢ τοὺς νέους λόφους τῶν περιττωμάτων, ἅτινα εὔρε κατὰ τὴν ὁδὸν Πειραιῶς, τοὺς μὲν εὐθὺς ὅπισθεν τῶν ἐργοστασιῶν τοῦ ἀερίσφωτος, τοὺς δὲ ὀλίγον μακρότερον—οὐδὲ θὰ κατατρέψῃ τὸν χρόνον περιγράφουσα νέους σωροὺς σκυθάλων, οὗς τὰ κάρρα τῆς καθαριότητος ρίπτουσιν ἀπέναντι τοῦ φυτολογικοῦ κήπου Χασεκῆ—οὐδὲ θὰ ἀναφέρῃ τὴν νέαν ἀνακλυσθιν, ἣν ἐποίησαν ἐν τῷ ρεύματι τῷ διερχομένῳ κατὰ τὴν πλατεῖαν τῆς συνοικίας τῆς παρὰ τα λατομεῖα Στρέφη, ὅπου εἶδε νέαν καὶ εὐφυστάτην κατασκευὴν ἀποπάτων, ἄριστα λύουσιν τὸ περὶ ἀοσμίας τῶν ἀποπάτων ζήτημα διότι ἀπὸ τῆς αὐλῆς τῆς οἰκίας μέχρι τοῦ ρεύματος ἦν ἐσκαμμένος μικρὸς χάνδαξ ὅπως ὁδὸς, διὰ τὸ ἐπικλινὲς τοῦ ἐδάφους, τὰ κόπρανα ἀπὸ τῶν οἰκιῶν ἐντὸς τοῦ ρεύματος, καὶ καταλείπει κενούς καὶ ἀόσμους τοὺς ἀποπάτους.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Ὁ μέγας μουσικὸς τοῦ μέλλοντος Βάγνερ ἄφισε πολλὰ περίεργον αὐτόγραφον αὐτοῦ βιογραφίαν, ἅμα δὲ καὶ ἀποσπάσματα δυστυχῶς μόνον ἰνδικοῦ μελοδράματος, ὑπόθεσιν ἔχοντος τὴν μετεμψύχωσιν. Δύναται τις νὰ φαντασθῇ, ἔχων ὑπ' ὄψιν τὴν γερμανικὴν μουσικὴν τοῦ τρικυμώδους μουσικοδιδασκάλου, τί θὰ εἶναι ἡ ἰνδικὴ μουσικὴ του.

Ὁ Γαρβέττας διὰ νὰ καταστήσῃ ἄλλοτε δημοτικὴν τὴν Γερουσίαν, τὴν εἶχεν ὀνομάσει ἐν τῷ ἀθανάτῳ ἐκείνῳ περὶ Γερουσίας λόγῳ τοῦ «Μέγα συνέδριον τοῦ Κοινοβουλίου τῆς Γαλλίας».

Ὁ σατυρικός Ἀμπου πυρῶδων τὸν λόγον τοῦ Γαρβέττα ὀνόμασε τὴν Γαλλικὴν Βουλὴν :

«Μέγα συνέδριον τῶν ἐπαρχιακῶν καφενείων».

Κατ' ἀναλογίαν ἡ ἰδική μας Βουλὴ θὰ λάβῃ ὡς τίτλον : «Μέγα συνέδριον τῶν ἑλληνικῶν ταβερνεῶν».

Ἀδυναμία μεγάλοι ἀνδρῶν. Ὁ Βάγνερ ἔπρεπε νὰ ἔχη καὶ αὐτὸς τὴν ἰδικήν του.

Ὁ κατακτητὴς ὅλην τὴν Γερμανίαν διὰ τοῦ παράφρονος ἐνθουσιασμοῦ ὃν συνέδεσε μὲ τ' ὄνομά του, γενόμενον ἀντικείμενον λατρείας, αἰρέσεως τῆς, νέας θρησκείας, μὲ τοὺς ἀποστόλους, τοὺς ἱερεῖς, τὰ δόγματα καὶ τὰς ἱεροτελεστίας ὡς κορύφωμα τῆς δόξης καὶ στεφάνωμα τῆς ἀθανασίας του, τί ὄνειροπόλοι νομίζετε ;

Ἐνα τίτλον !

Τὸν τίτλον, τὸν ὅποιον εἶχεν ὁ Σποντίνη καὶ ὁ Μαγερμπέρ τοῦ Γερικοῦ Διευθυντοῦ τῆς Μουσικῆς. Αὐτὸν ἐνόμιζε τὴν ἐπισημοποίησιν τῆς ὑπεροχῆς του, τῆς αὐτοκρατορίας του. Καὶ αὐτὸν ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας, μὴ συμβαθῶν πρὸς τὸν ἀντίπαλον αὐτοῦ—διότι ἦτο καὶ ὁ Βάγνερ αὐτοκράτωρ, ὡς εἶναι καὶ ὁ Βίσμαρκ—τοῦ τὸ ἡρνεῖτο ἐπιμόνος.

Ὅταν ἐγένετο εἰς τὴν γερμανικὴν πόλιν Μπαϊρόυτ, ὅπου ἐκτίσθη εἰδικὸν θέατρον μόνον διὰ τὰ ἔργα τοῦ Βάγνερ, ἡ παγκοσμίου φήμης παράστασις τῆς Τετραλογίας τοῦ Βάγνερ *Nibelungen*, μελοδράματος παριστανομένου ἐπὶ τέσσαρας ἐσπέρας, ἠναγκάσθη νὰ μεταβῇ εἰς τὸ μουσικὸν αὐτὸ χαδζηλίκι καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ.

Ὁ Βάγνερ ὄνειροπολῶν τὸν τίτλον του, καραδοκῶν ὅτι αὐτὸ ἐπὶ τέλους τὸ κολοσσαῖον, τὸ μοναδικὸν ἐν ὅλῃ τῇ μουσικῇ ἔργον του θὰ τοῦ ἔφερε τὸ ὄνειρόν του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, ἐδραμεν εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου καὶ ὑπεδέξατο—αὐτὸς ὁ πρῶτος ἐπὶ ἀναστάτης τοῦ 1848—τὸν Αὐτοκράτορα, μὲ τόσῳ ταπεινῇ ὑπόκλισιν, ὥστε αἱ χρυσαὶ διόπτραι του ἐκυλίσθησαν εἰς τὸ ἀκρωτήριον τῆς ῥινός του.

Ὁ Αὐτοκράτωρ ἐχαιρέτισε στρατιωτικῶς, ἀλλὰ ψυχρῶς, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἁμαξάν του.

Ὁ πτωχὸς Βάγνερ ἀπηλπίσθη. Δὲν θὰ λάβῃ τὸν τίτλον του !

Ἄλλ' ἂν τὸν ἐνθουσιάσῃ ἡ τετραλογία ! Ἄν τόση καταιγὶς λατρείας ἐχειρομένη κατὰ τὰς τέσσαρας ἐσπέρας συναρπάσῃ καὶ τὴν ἀντίστασιν τοῦ γέρο Γουλιέλμου καὶ εἰς τὴν τελευταίαν ἀρμονίαν πετάξῃ αὐθόρμητος ὁ τίτλος ἐπὶ τοῦ μουσικοῦ κρανίου τοῦ Βάγνερ !

Ἀπογοήτευσις !

Ὁ αὐτοκράτωρ πρέστη τὴν πρώτην ἐσπέραν εἰς τὸ θέατρον, παρέστη καὶ τὴν δευτέραν, ἀλλὰ μετ' αὐτὴν ἐπέβη τοῦ σιδηροδρόμου καὶ ἀνεχώρησεν !

Καὶ ὁ Βάγνερ ἔμεινε καὶ ἀπέθανεν ἀχειροτόνητος ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα του, ἐνῷ εἶς λαὸς ὁλόκληρος τὸν ἀνέστησε ζῶντα θεόν του !

Ὁλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ αἰφνιδίου θανάτου του ἐν τῇ καλῇ Βενετίᾳ εἶχε διευθύνει εἰς ἓν ὠδεῖον μίαν μουσικὴν συμφωνίαν, ἣν ἔγραψε νέος.

Ἄφου ἐτελείωσε, κατέθεσε τὸ μουσικὸν ραβδίον καὶ εἶπε στενάχας :

— Δὲν θὰ διευθύνω πλέον ! Οὔτε θὰ γράψω ! Ὁ Παρσι-
γάλ θὰ εἶναι τὸ τελευταῖόν μου ἔργον.

— Διατί ; τὸν ἠρώτησαν.

— Διότι θ' ἀποθάνω !

Ὁ ἀναμορφωτικὸς ἄγγλος βουλευτὴς Μουνδέλλας, ὁ συνδέ-
σας τὸ ὄνομά του μετὰ τὴν ἀναμόρφωσιν τῆς δημοτικῆς ἐκ-
παιδεύσεως ὁμιλῶν ἐσχάτως πρὸς τοὺς ἐκλογεῖς του, ἐξέ-
φρατε τὴν εὐχὴν ὅπως ὁ ἀρχηγὸς τοῦ κόμματός των, ὁ
Γλάδστον, παρατείνῃ τὴν ἐν Κάνναις τῆς Γαλλίας ἀναρρω-
τικὴν διαμονὴν του ἕως ὅτου ἐπαναλάβῃ πλήρῃ τὴν ἀκμὴν
τῶν δυνάμεών του.

Ἄλλ' ἐπίσης εἶπεν, εὐχομαι καὶ διὰ τὸν κ. Νόρθκοτ,
ἀρχηγὸν τῶν συντηρητικῶν ἐν τῇ Βουλῇ τῶν Κοινοτήτων,
ἐπιχειρήσαντα καὶ αὐτὸν ταξιδεῖ ἀναρρώσεως. Καὶ ἔρχισε
νὰ πλῆξῃ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν ἀντιπάλων του βαθὺν στέφανον,
λέγων ὅτι θὰ ἐξημέρωνε κακὴ ἡμέρα διὰ τὴν Ἀγγλίαν
ἐάν ποτε μετέπιπτεν εἰς ἄλλας χεῖρας παρὰ τὰς τοῦ Νόρθ-
κοτ ἢ ἀρχηγία τῆς ἀντιπολιτεύσεως.

Τί βιάξ ! θὰ λέγῃ καθ' ἑαυτὸν ὁ ἀγγλομαθὴς πρωθυ-
πουργός μας, αὐτὸς ὁ Μουνδέλλας ! !

Καὶ ὁ ὑπουργὸς Δίλκε καὶ ὁ Μουνδέλλας ἐν ταῖς πρὸς
τοὺς ἐκλογεῖς τῶν ἀγορεύσεσιν ἐδήλωσαν ὅτι θὰ ὑποστη-
ρίξωσι πάσῃ δυνάμει τὸ περὶ καταργήσεως τοῦ ὅρκου κατα-
τεθὲν ἤδη εἰς τὴν Ἀγγλικὴν Βουλὴν νομοσχέδιον καὶ ἀντι-
καταστάσεως αὐτοῦ δι' ἀπλῆς βεβαιώσεως.

Παρ' ἡμῖν μόνος ὁ Δουζίνας, ὁ εἰσηγητὴς τῶν νεωτερισμῶν,
ἓνα εἶδος ἀρσενικῆς μοδίστρας, ὑπηνίξατο τὴν κατάργησιν
τοῦ ὅρκου, χωρὶς ὅμως νὰ ἐπιμεινῇ. Ἐλπίζωμεν ὅτι καὶ οἱ
λοιποὶ νεωτερισταὶ βουλευταὶ Φλογαίτης, Φιλάρετος καὶ
ἄλλοι θὰ ὑποβάλωσιν ἐν προσεχεῖ μέλλοντι τοιοῦτο νομο-
σχέδιον ἀνασταλτικὸν ἐθίμων βαρβάρων καὶ ἀνοήτων καὶ
μηδεμίαν σημασίαν, πλὴν τῆς τυπικῆς καὶ γελοιώδους,
ἐχόντων.

Θέλετε νὰ ἀπολαύσητε ἐλευθέρους χαρακτῆρας ;

Ὁ Γλάδστον ἔχει υἱὸν βουλευτὴν, τὸν Ἑρβέρ. Ὁμιλῶν
οὗτος πρὸς τοὺς ἐκλογεῖς του ἐν Αἰδῆς περὶ τοῦ ἱρλανδικοῦ
ζητήματος, ἐμνημόνευσεν ὅχι μόνον ἡπίως, ἀλλὰ καὶ εὐμε-
νῶς σχεδὸν πρὸς τοὺς ἱρλανδοὺς, τὴν περὶ αὐτοδιοικήσεως
μεγάλην ιδέαν τῶν ἱρλανδῶν, τοῦ νὰ ἔχωσι δηλαδὴ χω-
ριστὸν κοινοβούλιον, ιδέαν ἣτις ἀνάπτει τὸ αἷμα ὅλων τῶν
Ἀγγλῶν, καθ' ἧς ἐσχάτως ἀνόμῃ ἐξήμεσαν κεραυνοὺς οἱ
συνυπουργοὶ τοῦ Γλάδστον, ὁ Ἀρτιγκτων, ὁ Τρεβέλυαν.

Ἐν τέλει, ὁ Ἑρβέρτος Γλάδστον ῥητῶς εἶπε : «δὲν
βλέπω κατὰ τί θὰ ῥισκοκινδυνεύσῃ ἡ ἐξουσία τοῦ Στέμμα-
τος, ἂν καταρτισθῇ καὶ ἐν Δουβλίῳ ἱρλανδικὸν κοινοβού-
λιον».

Ὁ δὲ συντηρητικὸς ῥήτωρ Σμιθ εἰρωνεύθη τὴν γλῶσσαν
αὐτὴν τοῦ υἱοῦ τοῦ πρωθυπουργοῦ καὶ ὁμιλῶν περὶ αὐτοῦ
ὡς νὰ ἔλεγεν, εἶπε : «Μὴ κυττάζετε τί σᾶς λένε ὁ Ἀρ-
τιγκτων καὶ ὁ Τρεβέλυαν· ἀκοῦτ' ἐμένα, πούμαι ὁ γιὸς τοῦ
πατέρου μου.»

Καὶ ἐδῶ ὁ κύριος Ζέγγελις, ὅστις δὲν πιπτεῖσθαι νὰ
ᾔνῃ υἱὸς τοῦ πατρὸς τοῦ Τρικούπη, ἐτρόμαξε τοσοῦτο, ὥστε
κατεψήφισεν ὁ ἴδιος τὴν ιδίαν του πρότασιν, μοναδικὸν
χρονικὸν εἰς ὅλα τὰ κοινοβούλια !

Ἡ ἐξαγωγή τῶν ἰταλικῶν οἴνων τοῦ 1882 ὑπῆρξεν ὀλι-
γωτέρα τῆς ἐξαγωγῆς τοῦ 1881 κατὰ 18,000,000 φράγ-
κων. Τὸ ποσὸν δὲν εἶνε μικρὸν, καὶ δύναται νὰ ἐρεθίσῃ τοὺς
ἰδικούς μας οἶνοπαραγωγούς, τῶν ὁποίων ἡ ἐξαγωγή ὀλο-
γνὸν βεβαίως αὐξάνει. Ἀλλὰ καὶ πόσον αὐξάνει, καὶ ποῦ
πηγαίνει, καὶ πῶς πηγαινέει, αὐτὰ τὰ πράγματα εἶνε ἄ-
γνωστα, ἀφοῦ ἓνα φλάρον ἐρανιστὴν καὶ μεταφραστὴν
ξένης σοφίας, οὐδὲ κατ' ὄναρ ἰδόντα κἂν ὅτι ὑπάρχει καὶ
ἐπιστήμη στατιστικῆς, τὸν ἐκάθισε τμηματάρχην αὐτὸς ὁ
κ. Τρικούπης, διότι εἶνε ψηλὸς καὶ κάμνει ἐπομένως ὀρθὰς
γωνίας ἀφθόνους μετὰ τὰς ὑποκλίσεις του εἰς τὴν αἰθουσάν
του, καὶ διότι ἐόγαλε ὀκτὼ δέκα βρωμόφυλλα ἢ Νέα Ἑλλὰς
μετ' ἐράνους καὶ ἐπαιτείαν καὶ τοῦτο ἕως ὅτου ἐξασφαλίσῃ
θέσιν τμηματάρχου καὶ καθηγητοῦ ὁ ἀνικανώτατος καὶ ἐ-
κεῖ καὶ ἐδῶ !

Ἐντὸς μιᾶς ἐξαετίας τὸ δημόσιον χρέος τῆς Ἰταλίας
νύξθη κατὰ 1,390,863,000 φρ. Τὸ δὲ ὅλον χρέος ἀνέρ-
χεται τὰ δέκα περίπου δισεκατομμύρια. Ἀλλ' ἐκεῖ τοῦλά-
χιστον ἔχουν τὸ ἀντίτιμον τῶν ἐκατομμυρίων αὐτῶν εἰς
στρατὸν καὶ ναυτικὸν μεγάλης δυνάμεως, εἰς δημόσια ἔργα
καὶ τὸν κατακλύσαντα τὴν Ἰταλίαν πολιτισμὸν. Ἐδῶ δὲ
διὰ τὸ ἥμισυ δισεκατομμύριον χρέους οὐδὲν ἄλλο ἔχομεν ἢ
τὰ τουρουτοῦ τοῦτοῦ Δουζίνα καὶ τοῦ Γεωργίου καὶ τὸ σκου-
πομάνικο τοῦ κ. Βαλέττα.

Ρακοςυλλέκτης.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ

Αὐτοὶ οἱ ὁμογενεῖς !

Ὁ Λεωνίδα, ἐξαετὴς παῖς ἐνός ἐξ αὐτῶν, λαμβάνει δῶ-
ρον μίαν μπομπονιέραν παρὰ φίλου τοῦ σπιτιοῦ.

— Δική, μου εἶναι, ἀληθινά ;

— Δικῆσου, παιδί μου.

— Μὰ δική μου, ἔτσι νὰ μπορῶ νὰ τὴν κάνω ὅ,τι θέλω ;

— Ναί ! Ναί !

— "Ε ! τότε σ' τὴν πουλῶ ἓνα φράγκο !

Μία σκέψις καταλληλοτάτῃ διὰ μερικοὺς ποιητικοὺς ἀ-
μανίτας :

«Τὸ οὐσιῶδες δι' ἓνα ποιητὴν εἶναι νὰ τοῦ εἶναι ἀδύνα-
τον νὰ μιμηθῇ κανένα.

«Πρὸ παντὸς ἄλλου ὀφείλει ὁ ἴδιος νὰ δημιουργήσῃ . . .
καὶ πρὸ πάντων νὰ ἀναδημιουργηθῇ ὁ ἴδιος ἐν τῷ ἔργῳ του.»
Αὐτὸ εἶναι, κύριε Βοντζαλίδη, *é tutti quanti* !

Σημεῖον τοῦ καιροῦ.

Ἀκουσθὲν παρ' ἐνός συζύγου-ἔχοντος κτῆμα :

— Ἡ γυναῖκά μου πάσχει φρικτὰ ἀπὸ τοὺς ρευματι-
σμούς της . . . Σημεῖον ὅτι θὰ βρέξῃ . . . "Ε ! τὰ σπαρτὰ
μου θὰ πᾶν καλά.